

IV Acord Estatal per la Negociació Col·lectiva

Intersindical considera que l'Acord no aporta solucions a la precarietat del mercat laboral

Pel sindicat el text de l'Acord, si no va acompanyat de la derogació total de les reformes laborals, no passarà de ser una simple declaració d'intencions

El pre-acord al qual es va arribar, el passat dia 25 de juny, entre les patronals CEOE i CEPYME i els sindicats CCOO i UGT, en el marc de les negociacions de l'Acord Estatal de Negociació Col·lectiva (AENC), que té una vigència de tres anys, contempla, a grans trets: uns increments salarials del 2%, més un 1 % vinculat al compliment d'objectius indeterminats, l'establiment d'un salari mínim de 14.000 € anuals, l'abordatge de la vigència dels convenis col·lectius en els períodes de negociació per la seua renovació, les condicions laborals en els supòsits de subcontractació de treballadors i treballadores i l'alternativa d'una reducció de la jornada laboral a l'acomiadament en els casos de dificultats econòmiques de l'empresa.

Unes propostes que no poden resultar positives perquè l'acord no és vinculant i ho supedita tot a la negociació dels nous convenis col·lectius i és, ací, precisament, on rau el problema de la seua aplicació pràctica.

Com ja és ben sabut, amb l'aprovació de la reforma laboral de 2012, els convenis col·lectius vigents deixaren de tenir un caràcter vinculant, oferint a l'empresari la possibilitat de despenjar-se dels mateixos i desregular la relació laboral, prioritza els convenis d'empresa sobre els sectorials o territorials i no obliga a negociar la renovació dels convenis col·lectius que han exhaurit la seua vigència. Aquesta nova situació en la regulació del mercat laboral ha donat peu, no sols a la precarització generalitzada de les condicions laborals, sinó també a un bloqueig en la negociació col·lectiva, com així venen denunciant públicament als darrers anys el mateixos agents socials que, ara, signen aquest acord a l'espera de la seua ratificació pels òrgans sindicals.

Si aquesta és la situació de partida, res fa pensar que, si no hi ha una reforma en profunditat del marc legal imposat per les reformes laborals, canvie la dinàmica de la negociació col·lectiva i puguen fer-se efectives les propostes incloses a l'Acord. Supeditar les millores laborals i la negociació a la predisposició i bona voluntat de la patronal, amb tots els respectes, és un exercici d'ingenuïtat que ratlla l'esperpent.

És per això que, Intersindical Valenciana considera que, aquest acord és una simple declaració d'intencions que comporta, implícitament, la renúncia de CCOO i UGT a abordar, veritablement, la precarietat del mercat laboral, atacant, directament, els aspectes més negatius de les reformes laborals. Aquest Acord escenifica una victòria de la patronal front les grans centrals sindicals, en qual no es qüestiona la regulació laboral sorgida d'un moment extraordinari de crisi econòmica i que a hores d'ara, amb uns indicadors econòmics més favorables, no té cap raó per perpetuar-se.

Per últim, entrant en el contingut concret de l'acord i pel que fa als aspectes salarials que, han estat esgrimits com estendard pels interlocutors i els mitjans de comunicació, tampoc pensem que, siga una gran conquesta sindical suggerir uns increments salarials fixes del 2%, sense una clàusula de revisió vinculada expresament a l'IPC, ni tampoc aspirar a salaris mileuristes, quan no fa tant de temps el terme mileurista era sinònim de precarietat. Tot això, suposant que els nous convenis es

facen ressò de les recomanacions de l'Acord.

Vist allò que hem exposat, no podem per més que qualificar aquest IV Acord Estatal per la Negociació Col·lectiva, com una renúncia sindical a millorar les condicions laborals dels treballadors i treballadores, superant el paradigma de la crisi econòmica com a justificació per la retallada brutal dels drets laborals que hem patit als darrers anys. Seguim en un context en el que la patronal continua imposant els seus criteris, sense que el malestar social es canalitze sindicalment cap a una mobilització general que capgiri la precarietat laboral, aconseguint la derogació de les reformes laborals que, constitueixen, al cap i a la fi, l'origen del problema.